

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Podgórska – Sulecka

Protokolant: Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora: Ewy Sitarskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r. sprawy przeciwko

K. F., s. K. i H. z d. K., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 5 czerwca 2012 r. w W., Al. (...), na terenie sklepu (...), działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. D., w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do faktu swojego zatrudnienia w (...) oraz możliwości zakupu sprzętu AGD w promocyjnej cenie, a następnie pobrał kwotę w wysokości 1800 zł i oddalił się bez realizacji swojego zobowiązania, czym spowodował straty w wysokości 1.800 zł na szkodę M. D., przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
2. w dniu 31 lipca 2012 r., w W., Al. (...), na terenie sklepu (...), działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. i M. B. (1), w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do faktu swojego zatrudnienia w (...) O. oraz możliwości zakupu sprzętu AGD i RTV w niższej cenie, a następnie pobrał kwotę w wysokości 2 200 zł i oddalił się bez realizacji swojego zobowiązania, czym spowodował straty w wysokości 2200 zł na szkodę B. i M. B. (1), przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
3. w dniu 5 września 2012 r., w W., Al. (...), na terenie sklepu (...), działając z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. R. (1), w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do faktu możliwości zakupu sprzętu AGD i RTV w niższej cenie, a następnie pobrał kwotę w wysokości 2 500 zł i oddalił się bez realizacji swojego zobowiązania, czym spowodował straty w wysokości 2 500 zł na szkodę M. R. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

o r z e k a

- I. oskarżonego K. F. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje oskarżonego za każdy z tych czynów i wymierza mu kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności za każdy z tych czynów;
- II. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- III. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

a. M. D. kwoty 1800,00 zł,

b. B. i M. B. (1) kwoty 2200,00 zł,

c. M. R. (1) kwoty 2500,00 zł

IV. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III K 940/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 5 czerwca 2012 r. K. F. przyszedł do sklepu spożywczego przy ul. (...) w W., prowadzonego przez M. D.. Przedstawił się jako pracownik sklepu (...) i zaofiarował M. D. możliwość zakupu artykułów z tego sklepu po obniżonych cenach. Tłumaczył to posiadaniem zniżek pracowniczych. M. D. zgodziła się na zakup sprzętu, po czym zadzwoniła do swojego ojca – R. D., aby przyjechał po nią samochodem. Następnie M. D., R. D. oraz K. F. pojechali do sklepu (...) przy Al. (...) w W.. M. D. wybrała lodówkę, zaś K. F. wraz z R. D. udali się na zaplecze sklepu, gdzie miał być dokonany załadunek lodówki. R. D. wręczył K. F. pieniądze w kwocie 1800 zł, a ten wziął je i wszedł do sklepu przez zaplecze. Następnie K. F. oddalił się z terenu sklepu (...), nie zwracając pieniędzy i nie przekazując lodówki. W tym czasie M. D. oglądała sprzęt komputerowy na terenie sklepu. Po upływie pewnego czasu R. D. zaniepokoił się długą nieobecnością K. F. i skontaktował się telefonicznie z M. D., która oświadczyła, że nie ma z nią K. F.. M. D. i R. D. bezskutecznie usiłowali odszukać K. F., po czym zapytali pracowników sklepu, czy w sklepie pracuje pracownik o imieniu K.. Pracownik ochrony sklepu oświadczył im, że w (...) nie pracuje mężczyzna o tym imieniu.

W dniu 31 lipca 2012 r. K. F. zjawił się w salonie optycznym przy ul. (...) w G., należącym do M. B. (1) i B. B. (2). M. B. (1) znał wcześniej K. F., gdyż widywał go z J. N., która była stałą klientką salonu optycznego, w związku z czym była dobrze znana M. B. (1). J. N. poznała K. F. poprzez ogłoszenie w gazecie, informował ją, że z uwagi na pracę w sklepie (...) ma możliwość zakupienia sprzętów po obniżonych cenach. K. F. oświadczył M. B. (1), iż jest pracownikiem sklepu (...), w związku z czym ma możliwość uzyskania sprzętu z tego sklepu w znacznie obniżonych cenach. M. B. (1) skontaktował się telefonicznie z żoną – B. B. (2) i córką – M. B. (2), które wyraziły zainteresowanie zakupem sprzętu. K. F. przybył do salonu optycznego z M. B. (3), którą przedstawił jako swoją siostrę. M. B. (3) poznała K. F. za pośrednictwem J. N.. W czasie wcześniejszych rozmów z nią twierdził, że z racji pracy w sklepie (...) ma możliwość uzyskania towarów w niskiej cenie, jednak nie zdecydowała się ona na ich zakup z powodu braku pieniędzy. W dniu 31 lipca 2012 r. zwrócił się do niej z propozycją jazdy do centrum handlowego, prosząc ją aby udawała, że jest jego siostrą. B. B. (2), K. F. oraz M. B. (3) pojechali wspólnie samochodem do sklepu (...) przy Al. (...) w W.. M. B. (2) spotkała się z w/w w salonie optycznym, a następnie drugim samochodem pojechała do tego sklepu. K. F. próbował odebrać pieniądze od B. B. (2) na parkingu sklepu (...), jednak ona nie chciała mu ich dać. K. F. wszedł na chwilę z M. B. (3) do sklepu, mówiąc że idzie dopilnować, aby przygotowano towar do sprzedaży. Następnie ponownie chciał uzyskać pieniądze od B. B. (2) na parkingu, a gdy nie chciała ona mu ich dać wszedł z nią do sklepu. Tam oświadczył B. B. (2), że nie mogą zapłacić pieniędzy w kasie, ponieważ zniżka przysługuje tylko pracownikom, dlatego kasjerka nie przyjmie pieniędzy. B. B. (2) wręczyła K. F. pieniądze w kwocie 2200 zł. K. F. oddalił się z pieniędzmi. Następnie zadzwonił do M. B. (3), żeby zapytała B. B. (2), czy chce ona dokupić jeszcze laptop w cenie 500 zł, lecz ta odmówiła. Po dłuższej nieobecności K. F., B. B. (2) usiłowała skontaktować się z nim, jednakże numery, na które dzwoniła były wyłączone. K. F. oddalił się z terenu sklepu nie zwracając pieniędzy i nie przekazując zamówionego sprzętu. W czasie zdarzenia na terenie sklepu (...) M. B. (2) nie wchodziła do sklepu, nie przekazywała mu pieniędzy, przebywała w restauracji (...).

K. F. skontaktował się z M. R. (2), odpowiadając na jej ogłoszenie o poszukiwaniu pracy. W dniu 23 sierpnia 2012 r. spotkała się z K. F. w S. na rozmowie w sprawie pracy. K. F. przedstawił się jako pracownik urzędu skarbowego w W.. Następnie spotkała się z K. F. w dniu 29 sierpnia 2012 r. W trakcie rozmowy M. R. (2) poruszyła temat chęci zakupu

pralki, odkurzacza i telewizora. K. F. oświadczył, że w związku z przeprowadzanymi kontrolami ma kontakty, które umożliwiają mu uzyskanie sprzętów gospodarstwa domowego w znacznie obniżonych cenach. Zachęcał on M. R. (2) do zakupu sprzętu, podkreślając że teraz jest szczególna okazja do zakupu, a później może nie mieć takiej możliwości. K. F. kontaktował się później telefonicznie z M. R. (2) oznajmiając, że udało mu się zorganizować możliwość nabycia sprzętu. Zdecydowała się ona nabyć te artykuły. W związku z tym, w dniu 5 września 2012 r. spotkała się z K. F. w S., po czym udali się oni jej samochodem do sklepu (...) przy Al. (...) w W.. M. R. (2) zaparkowała samochód na tyłach sklepu, a następnie wręczyła K. F. pieniądze w kwocie 2500 zł. K. F. udał się sam do sklepu, mówiąc, że idzie zapłacić za towar i odebrać faktury. M. R. (2) chciała iść z nim do sklepu, jednak on oznajmił, że sam dokona zakupu. K. F. oddalił się z terenu sklepu nie zwracając M. R. (2) przekazanej kwoty pieniędzy, ani nie przekazując jej sprzętu. Po około 20 minutach M. R. (2) zaniepokoiła się przedłużającą się nieobecnością K. F., wobec czego usiłowała zadzwonić na jego telefon komórkowy, który jednak był wyłączony. Następnie udała się w okolice sklepu, aby go poszukać, a gdy przechodziła obok biur budynku nieznanego jej mężczyzna zapytał ją czego szuka. Gdy podała rysopis K. F. wspominając, że miał jej pomóc w uzyskaniu sprzętu, mężczyzna ten oświadczył, że człowiek o podobnym opisie dokonuje oszustw na terenie sklepu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 209, k. 334), zeznań świadków: M. D. (k. 3 – 5), R. D. (k. 14 – 15), B. B. (2) (k. 64 – 66), M. B. (3) (k. 89 – 91), M. B. (1) (k. 92), M. B. (2) (k. 99 – 100), J. N. (k. 107), M. R. (2) (k. 137), wydruk z nagrania (k. 9), tablice poglądowe (k. 36-37,38-39,119-120,121-122,148-149,150-151), protokół okazania (k. 42-43,123,125,127,129,153), protokół zatrzymania (k. 60,85-87), płyta z nagraniem (k. 88), protokół przeszukania (k. 62,105), protokół oględzin (k. 77,112) oraz dokumentów w postaci: dane o karalności (k. 51, 294 – 298), odpis wyroku (k. 301 – 304), dane o wykonaniu kary (k. 308), odpis wyroku w sprawie VI K 590/11, które Sąd ocenił jako odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy, wobec braku jakichkolwiek wątpliwości co do ich prawdziwości, tym bardziej że żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

oskarżony K. F. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów w całości. Następnie oskarżony odmówił składania wyjaśnień, oświadczając tylko, że potrzebował pieniędzy na operację syna, który ma wodogłowię.

Przed Sądem oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony potwierdził odczytane mu wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego i wskazał, że chciałby dobrowolnie poddać się karze i naprawić szkodę.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, zasługują na danie im wiary, albowiem w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonych i świadków.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. D. złożone w postępowaniu przygotowawczym. Świadek w sposób jasny, wewnętrznie spójny i konsekwentny opisał jak doszło do przekonania jej przez oskarżonego do zakupu lodówki w obniżonej cenie, a następnie do przekazania pieniędzy oskarżonemu na zakup sprzętu w dniu 5 czerwca 2012 r., w okolicach sklepu (...) i jego ucieczki z pieniędzmi bez wydania towaru. Istotnym było dla ustaleń faktycznych również to, iż pokrzywdzona M. D. rozpoznała wizerunek K. F. na tablicy poglądowej jako sprawcę przestępstwa. Nadmienić należy, że okazanie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Ponadto zeznania M. D. w pełni korespondują z zeznaniami R. D., a także znajdują potwierdzenie w dowodzie w postaci wydruku z nagrania monitoringu.

Również zeznania R. D. złożone w postępowaniu przygotowawczym Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Świadek ten również w sposób jasny, wewnętrznie spójny i konsekwentny opisał jak udał się wraz z oskarżonym i M. D. do sklepu (...) w celu zakupu lodówki. Następnie świadek w podobny sposób zeznał, że przekazał pieniądze oskarżonemu pieniądze na zakup lodówki, a ten uciekł nie zwracając pieniędzy i nie przekazując sprzętu. R. D. również rozpoznał

wizerunek K. F. na tablicy poglądowej, podczas prawidłowo przeprowadzonego okazania. Zeznania R. D. w pełni korespondują z zeznaniami M. D., a także znajdują potwierdzenie we wspomnianym dowodzie w postaci wydruku z nagrania monitoringu.

W ocenie Sądu zeznania B. B. (2) złożone w postępowaniu przygotowawczym są wiarygodne. Świadek ta w sposób jasny, wewnętrznie spójny i konsekwentny opisała, że oskarżony odebrał od niej pieniądze przeznaczone na zakup sprzętu elektronicznego, który miał nabyć po obniżonej cenie i uciekł nie przekazując towarów. B. B. (2) rozpoznała wizerunek oskarżonego na tablicy poglądowej podczas okazania, które zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Zeznania B. B. (2) korespondują z zeznaniami innych świadków, tj: zeznaniami M. B. (1) w zakresie zaoferowania przez oskarżonego pomocy w nabyciu sprzętów elektronicznych w korzystnej cenie, M. B. (2) w zakresie obietnicy oskarżonego o możliwości nabycia sprzętu w obniżonej cenie i przyjazdu do sklepu (...), M. B. (3) w zakresie przyjazdu wraz z oskarżonym i B. B. (2) do sklepu (...), a następnie ucieczki oskarżonego.

Sąd uznał zeznania M. B. (1) za w pełni wiarygodne. Świadek logicznie i konsekwentnie przedstawił jak doszło do zjawienia się oskarżonego w jego salonie optycznym, przekonania go przez oskarżonego do zakupu sprzętu elektronicznego po obniżonej cenie. M. B. (1) nie był świadkiem przekazania pieniędzy oskarżonemu, gdyż nie pojechał wraz z nim do sklepu (...), zostając w salonie optycznym, jednak jego zeznania stanowią uzupełnienie relacji B. B. (2), M. B. (2) i M. B. (3) o zdarzeniu z dnia 31 lipca 2012 r., jednocześnie pozostają z nimi zbieżne w punktach, w których w/ w osoby występowały wspólnie lub kontaktowały się. M. B. (1) rozpoznał również K. F. na tablicy poglądowej podczas prawidłowo przeprowadzonego okazania.

Sąd dał też wiarę zeznaniom M. B. (3) w zakresie zeznań, które są istotne dla sprawy. Świadek w sposób wszechstronny i jednoznaczny opisała okoliczności związane ze zdarzeniem z dnia 31 lipca 2012 r., tj. jak doszło do tego, że pojechała do sklepu (...), podając się za siostrę oskarżonego. Co prawda świadek nie mogła widzieć faktu wręczenia przez B. B. (2) pieniędzy oskarżonemu, gdyż w tym czasie przebywała na terenie sklepu, jednak w sposób przekonujący zeznała, że celem wyjazdu był zakup sprzętu w znacznie obniżonych cenach, a także fakt ucieczki oskarżonego z miejsca zdarzenia. Zeznania te jednocześnie korespondują z zeznaniami pozostałych świadków przestępstwa. M. B. (3) rozpoznała wizerunek oskarżonego na tablicy poglądowej podczas właściwie przeprowadzonego okazania.

Sąd uznał zeznania M. B. (2) za wiarygodne, aczkolwiek mało przydatne do ustalenia stanu faktycznego. Istotne dla sprawy jest to, że potwierdziła okoliczność wyjazdu do sklepu (...) w celu zakupu produktów w znacznie obniżonych cenach.

Również za wiarygodne w zakresie mającym związek ze sprawą, jednakże mało przydatne do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zeznania J. N., która podczas prawidłowo przeprowadzonego okazania rozpoznała K. F., jako człowieka, który oferował jej możliwość zakupu towarów w niższej niż rynkowa cenie, a także, że poznała go z M. B. (3).

W ocenie Sądu zeznania M. R. (2) złożone w postępowaniu przygotowawczym są w pełni wiarygodne. Świadek w sposób logiczny i spójny opisała jak doszło do poznania oskarżonego, zaoferowania jej pomocy w zakupie sprzętów elektronicznych po obniżonej cenie, a następnie jak oskarżony pobrał od niej pieniądze i uciekł nie przekazując jej sprzętu oraz nie zwracając pieniędzy. Istotnym dla sprawy było również, iż pokrzywdzona rozpoznała K. F. na tablicy poglądowej, podczas prawidłowo przeprowadzonej czynności okazania.

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynów oskarżonego:

mając na uwadze powyższe w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów, nie kwestionując swojej winy i sprawstwa, a także konieczności poniesienia konsekwencji swoich działań. Ponadto oskarżony podczas rozprawy złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w całości wnosząc o wymierzenia kary 2 lat pozbawienia wolności za każdy z czynów, kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz wszystkich pokrzywdzonych. Sąd uwzględnił wniosek

oskarżonego uznając, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte, zaś prokurator i pokrzywdzeni (prawidłowo zawiadomieni o terminie) nie wyrazili sprzeciwu.

Przestępstwo oszustwa ujęte w przepisie art. 286 § 1 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia cudzym lub własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jednocześnie dla zaistnienia owego przestępstwa konieczne jest, aby sprawca działał umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na cel osiągnięcia korzyści majątkowej.

Ponadto art. 64 § 1 kk stanowi, iż jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W niniejszej sprawie K. F. kilkakrotnie w dniach 5 czerwca 2012 r., 31 lipca 2012 r. oraz 5 września 2012 r., działając z góry powziętym zamiarem, wprowadził w błąd pokrzywdzonych, doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości: 1800 zł na szkodę M. D., 2200 zł na szkodę B. i M. B. (1) oraz 2500 zł na szkodę M. R. (2). Czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

Całokształt okoliczności sprawy pozwala przyjąć, że popełniając zarzucane czyny oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim jego popełnienia. Oskarżony miał bowiem pełną świadomość, że wprowadza w błąd pokrzywdzonych. Z pełną wiedzą o nieprawdziwości tego stanu rzeczy przekonywał M. D., że jest pracownikiem (...), którym w rzeczywistości nie był. Także gdy mówił B. B. (2) i M. B. (1), że ma możliwość zakupu produktów w znacznie niższych cenach niż ceny rynkowe z uwagi na to, że jest zatrudniony w sklepie (...), miał świadomość, że nie odpowiadało to rzeczywistości. Również wprowadzając w błąd M. R. (2) co do swojego zatrudnienia w urzędzie skarbowym i związanych z tym możliwości kupna sprzętu w niskich cenach oskarżony zdawał sobie sprawę z nieprawdziwości tych informacji. Przekazując pokrzywdzonym informacje o posiadaniu możliwości uzyskania produktów w niższych niż rynkowe cenach oskarżony budował w nich fałszywe przekonanie o prawdziwości swoich słów, poprzez preparowanie okoliczności oraz przekazywanie fałszywych informacji, które miały wzbudzić zaufanie do niego. Oskarżony odwiedzał salon optyczny prowadzony przez B. i M. B. (1) w towarzystwie (...), która była znana pokrzywdzonym, a także wielokrotnie spotykał się i kontaktował z M. R. (2) budując zaufanie z jej strony. Powyższe świadczy, że miał zamiar popełnienia oszustwa na szkodę pokrzywdzonych i konsekwentnie dążył do jego zrealizowania, działając według ułożonego wcześniej planu działania. Na zamiar oskarżonego wskazuje również fakt, iż uciekał natychmiast, gdy udało mu się uzyskać pieniądze, nie interesując się nabyciem sprzętu, co do którego pomoc w uzyskaniu obiecywał pokrzywdzonym.

Ponadto oskarżony niewątpliwie doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem. K. F. pobrał od pokrzywdzonych pieniądze, które przeznaczili oni na zakup sprzętu i uciekał zachowując pieniądze, nie przekazując pokrzywdzonym rzeczy, które rzekomo miał dla nich nabyć.

Ponadto oskarżony pobierając pieniądze i nie nabywając produktów, których nabycie oferował pokrzywdzonym, ani nie zwracając pobranych kwot, niewątpliwie miał na celu uzyskanie korzyści majątkowej, w postaci tych kwot, tj. 1800 zł na szkodę M. D., 2200 zł na szkodę B. i M. B. (1) oraz 2500 zł na szkodę M. R. (2).

Oskarżony K. F. był skazany za umyślne przestępstwa podobne do czynów w sprawie niniejszej w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie II K 198/02 za przestępstwa z art. 280 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzono K. F. kary pozbawienia wolności odpowiednio w wymiarze po 2 lata pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie II K 644/04 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzono K. F. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższe kary zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 23 sierpnia 2006 r., II K 56/06, którym wymierzono K. F. karę łączną 4 lat

pozbawienia wolności, którą skazany odbywał od 17 listopada 2008 r. do 20 września 2010 r. Czyny w tej sprawie zostały popełnione w dniach 5 czerwca 2012 r., 31 lipca 2012 r. oraz 5 września 2012 r., a więc w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, iż oskarżony swoimi zachowaniami zrealizował wszystkie znamiona czynów zabronionych mu przypisanych z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Oceniając czyny oskarżonego – wymierzone w prawo własności – w kontekście całokształtu materiału dowodowego stwierdzić należy, że cechował je wysoki stopień społecznej szkodliwości, mając na uwadze wysokość popełnionych szkód oraz wielość pokrzywdzonych.

Sąd wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną miał na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma odnieść w stosunku do jego osoby. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Toteż kierując się dyrektywami kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wymierzył oskarżonemu kary po 2 lata pozbawienia wolności za każdy z przypisanych mu czynów i karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy.

Czyny popełniane przez sprawcę charakteryzowały się wysokim stopniem winy. Każdy z czynów popełnionych przez oskarżonego został dokonany umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na cel osiągnięcia korzyści majątkowej. Popełnione przez oskarżonego czyny zabronione zostały starannie zaplanowane, sprawca podejmował liczne działania, które miały na celu wzbudzenie zaufania w pokrzywdzonych i aktywnie poszukiwał możliwości popełnienia przestępstw. Ponadto sprawca jest człowiekiem dorosłym, o dużym doświadczeniu życiowym, dlatego powinien zdawać sobie sprawę z naganności popełnionych czynów, a także konsekwencji jego zachowań.

Czyny popełnione przez oskarżonego charakteryzowały się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Wpływ na to miała przede wszystkim stosunkowo duża wysokość strat poniesionych przez pokrzywdzonych. Każdorazowe oszustwo popełnione przez oskarżonego wyrządziło pokrzywdzonym szkodę w wysokości około i powyżej 2000 zł. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego miał również sposób popełnienia przestępstw w postaci nadużycia zaufania pokrzywdzonych, które oskarżony podstępnie wzbudzał u nich swoim zachowaniem. Za uznaniem wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przemawiała również motywacja oskarżonego, który popełniał przestępstwa z chęci zysku.

Ponadto wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę również fakt popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Pomimo odbywania kar pozbawienia wolności nie zmienił swojego zachowania i w dalszym ciągu popełniał on czyny zabronione.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara pozbawienia wolności jest w pełni adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynów. Nadmienić należy, że taki wymiar kary pozwoli na wypełnienie jej celów w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej oraz kształtowania prawidłowych postaw w społeczeństwie.

W punkcie III wyroku w oparciu o art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości wobec wszystkich pokrzywdzonych.

W punkcie IV wyroku mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, Sąd w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.